

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ κ. ΝΑΠΟΛ. ΛΑΠΑΘΙΩΤΗ

ΤΟ ΚΡΑΝΙΟ

Φάνης απ' την ημέρα που είχε βάλει το διαβολομένο ξένο κρανίο στην κιάμα του, δε μπορούσε να ησυχάσει. Θύλει οι άοριστοι εκείνοι τρόμοι, οι ύποπνειδίητοι, που μένον πάντα, απ' την παιδική μας ηλικία, μέσ' στο πατακιά της ψυχής μας, θέλει, άκομα, ή ένστικτι άποστροφή μας προς καθτί που μάς θιμζει θάνατο—τό βέβαια είναι ότι ή παρουσία του κρανίου, μέσ' στη μικρή φοιτητική τους κωμαούλα, του ήταν έντελώς αν-απύθητη.

Αν και οικειθισμένος, τρία χρόνια τώρα, ν' άντιρκύβει πτώματα, λόγω των σπουδών του, στο άνατομείο, δέν είχε άποκτήσει άκόμα, έντουτοις, την άπαιτούμενη εκείνη ψυχραιμία, που χρειάζεται σ' όλες αυτές τις έφασσεις. Η ψυχή του ήταν πάντα φοβερά εδύσθητη στην έπαφή του μυστηρίου.

Ο Φάνης, αυτό, δέν τολμούσε να τ' όμιολογήσει ούτε στον ίδιο τον έαυτό του. Καί όμως έτσι ήταν.

Τό κρανίο εκείνο, καθώς τον κοίταζε με τ' άδειανά του μάτια, την ώρα της μελέτης, τον έννοχούσε τώρα, σά μιá παρουσία ζωντανή. Ίσως να είχε συντέλεσει σ' αυτό, κι' ό τρόπος που τό είχε άποκτήσει. Δέν τό είχε άγορασιμένο, καθώς άλλοι, από κανέναν ειδικό προμηθευτή—και υπάγονον πλήθος τέτοιοι στο πανεπιστήμιο—άλλά τό είχε βρει, ό ίδιος, στο νεκροταφείο, μιá βροδιά που είχαν πηδήσει, μισο-πεθισμένοι, μαζί με πέντ' έξη άλλους φίλους, άπάντα τοίχο χαμηλό. Τό είχε βρει, αυτό, στο πίσω μέρος, εκεί που βρισκόνταν θαμμένοι οι ταπεινοί κι' άνόνημοι νεκροί, όσοι δέν αξιόνταν μιαιμόνητοι σταυρούς και μισοφιλία. Ξεχωμένο από τίς βροχές, ή λησμονημένο—πώς τό ζαίρει—τό είχε βρει μέσ' στα χοιράκια, δίπλα σ' έναν έξιλο σταυρό, ανάμεσα σε δύο μεγάλα κιαρισία. Κ' επειδή από καυρό λο-υράσις να βρει ένα κρανίο, γιά να στολίσει τη βιβλιοθήκη του—τό πήρε.

Τό είχε τοποθετημένο τώρα, άπάντα στη βιβλιοθήκη, άντικρυ στο κρεβάτι του, δίπλα σ' ένα βάζο με λουλουδία. Τις πρώτες μέρες που τό κοίταζε—που κοίταζε τα δύο μεγάλα μάτια, και την πυρή μασέλα που γελούσε—ένιωθε μιá λεπτή κηλίδα στην πλάτη. Έλεγε, όμως, πως θα τό συνήθισει.

Ήταν τώρα μιá βδομάδα που τό κοίταζε, κι' άκόμα δέν τό είχε συνήθισει. Πάντα ένιωθε τό κρύο μέσ' στην πλάτη.

Κι' όμως αυτός ό έλαφρός ό τρόμος τον γούτητε. Κ' έπειτα, αισθανόνταν την άνάγκη να φανεί άνώτερος αϊτής της παιδικής άδυναμίας.

Κ' έτσι τό κρανίο έμεινε στη θέση του, άπάντα στη βιβλιοθήκη. Τό ξεκόνιαζε κάθε πρωί με τό φτερό—και φροντίζε ώστε τό βάζο που ίσχυεζε δίπλα, να έχει πάντοτε λουλουδία. Αυτό τό φερούσε, τώρα, σά μιάν ύποψωση, σάν ένα μυστικό καθήζον—χρυσί να ξηάσει άκριβώς γιαι...

Ένα βράδι, καθώς γούζε απ' τό θέατρο, του φάνηκε πως τό κρανίο είχε μετανασθεί. Τό είχε τοποθετημένο στη μέση της βιβλιοθήκης άνωθώς, άπάντα σ' ένα γονιό δεμένο λεζιά. Τό βάζο ήταν δεξιά του. Τόρα που φανόνταν κάποις μεταποσιμένο άριστερώτερα... Ο Φάνης έμεινε λιγάκι αστασιμένος. Νά ύποψοι ότι κανέναν άλλος είχε υπεί στην κιάμα του, την ώρα που έλειπε, δέν ήταν δυνατόν. Ή πόρτα ήταν κλειδομένη. Μιά άλλη πόρτα, που συνγωνούνοσε με τό ήμισο του σπιτιού, ήταν, κι' αυτή έπίσης, κωραφμένη. Κ' έξ άλλου, όλα τ' άλλα πράματα βρισκόντοσαν στη θέση τους—άκόμα κι' ένα μικρό μαντιλάκι, μεταξωτό, της τσέτης, που τότε ξεχασμένο δίπλα στο κρεβάτι.

Ένα έλαφρό σίγος πέρασε στην πλάτη του.

Και τί νόγα εκείνη, δέ μάρασε να κλείσει μάτι.

Κά μόνον ή ιδέα ότι τό κρανίο είχε αλλάξει θέση, χωρίς τη μεσο-λίθησι ζένον χειριό, ήταν ικανή να του καταστρέψει έντελώς την ήσυχία.

Μέσ' στην ταραχή του—άν είχε προσπαθώσει να πείσει τον έαυτό του, ότι είχε πέσει θύμα παρωσθήσεως—σκέφθηκε ότι έπρεπε ν' άταλλαγεί από εκείνη τη νεκροκεφαλή, με κάθε τρόπο.

Και σκέφθηκε άκόμα—ότι, τό καλύτερο που είχε να κάνει, ήταν να την πάη πάλι εκεί που την είχε βρει.

Άλλ' αυτό δέν ήταν δυνατόν. Ούτε θιμώταν που την είχε βρει.

Μόλις τά χαράματα, κατόρθωσε να κοιμηθεί.

Και τότε ελδε ένα πολύ παράξενο όνειρο.

Του φάνηκε πως ήταν μέσα σ' έναν κήπο. Στην άρχην περπατούσε με δύσκολία. Σιγά-σιγά, όμως ένιωθε περισσότερη έλευθερία στα πόδια. Και μέσ' στο πανικό σκοτάδι που βασιλεί, άρχιζε τώρα να γλυκοχαράζει.

Έφτασε τότε σε μιá στοά, με ψηλές κολόνες γύφο-γύφο. Δεξιά κι' άριστερά, οι κολόνες αυτές τελείωναν σ' ένα είδος μεγαλοπρεπούς κτιρίου, με κάτι τό βαρύ κι' άρχαϊκό. Στη μέση άκριβώς, ήταν μιá μεγάλη πόρτα. Ένα φώς κωκωνικό φανόνταν μέσ' απ' τις χαραμάδες, σάν κάποιος ν' άγρυπνούσε εκεί μέσα. Άπ' όξω ήταν πάντα ένα φώς γλαυό, συννεγμισμένο—ένα φώς θλιμμένου δειλιού.

Η μεγάλη πόρτα άνοιξε τότε, δίχως κρότο, και μέσ' στο φωτεινό της τό τετράγωνο, ελδε μιá σκηνή που τον σταμάτησε: Ένας νέος ήταν καθισμένος, μπροστά σ' ένα τραπέζι, και διάβαζε. Ένα κερι ήταν άναμμένο δίπλα του, με μεγάλη φλόγα κόκκινη, που τελοίσε θινάτες άναλαμμές.

Ο νέος σήμασε τό μάτια και τον κοίταζε. Τα μάτια του είχαν μιάν έκφραση πολύ έπίσημη και μελαγχολική. Έδειχνε κάποις, σά να τον περιμένε. Τα χείλη του ήταν λεπτά, γλαυά και κωραφμένα. Από μελανές σκιές στεφανώνονταν τα μάτια του, και τό μάγουλό του ήταν σκαμμένο, σά να ήτανε σηματομεμένα από κάποια μυστική κι' άνιάτη άφορσία.

Σημώθηκε από τό καθήμα του, και βάδισε ίσια, καταπάνω του. Έν' άριστοτο χαμόγελο ζωγραφίστηκε στα χείλη του, και μιá λίμηρη συμπάθητη έφ'εξε στα σκοτεινά του μάτια.

Ξαρκικά, ή συμπνοχάρια άλλαξε.

Τώρα ό Φάνης βρισκόταν σε μιá κάμαρη δίχως φώς. Τό μόνο φώς που έπεφτ' εκεί-μέσα, ήταν μι' άλλοποδοι άνταγμα, σάν του φεγγαριού—άλλά ενός φεγγαριού κωκωνικού, που κόντευε να δύσει. Μέσ' τό σκοτάδι, άκουσε λυγμούς.

Γούσις τό κεφάλι, και ελδε τό νέο γονατισμένο μπροστά σε μιάν εικόνα. Φορούσε ρούχα φητοζικά, κωραφισμένα. Ελγε τό κεφάλι άκωμψισμένο στις παλάμες, και τό κορμί του σάμαζε, σάν από μεγάλην άγωνία...

Έπειτα όλα χάθηκαν, κι' ό Φάνης βρέθηκε ξανά μέσ' στο σκοτάδι.

Ένωθε τώρα μια τρελλή επιθυμία, να ξεναθερί την πόρτα του κτιρίου. Ήθελε να τρέξει, και δέ μπορούσε.

Και βρέθηκε πάλι σ' ένα δρόμο έρημο. Ένα κίτρινο φώς, ήσυχό κι' άτελειμένο, κινάτιζε τοίγωμα. Ο δρόμος έστρεβε άριστερά, κι' έμοιαζε σά να χανταί σε μιá κωραφία.

Άξαφνα, μέσ' στην ήσυχία, ελδε ένα πλήθος άνθρώπων που άνέβαιναν. Στην άρχή νόμισε πως ήταν πολλοί, Έπειτα όμως, όσο ή συννοδία πληρύνετο, τόσο έβλεπε λιγώτερος άνθρώπους. Στα τελευταία, ήταν έφτασαν κοντά, ελδε πως ήταν μόνο πέντε άνθρωποι. Οι τέσσερες, που πήγαιναν μπροστά, κάτι κωβαλιούσαν. Από πίσω, έχοζάν μιá γυναίκα ντυμένη στα μαύρα. Η ποινή εκείνη έμοιαζε κηδέια.

Ο Φάνης ήθελε ν' αλλάξει δρόμο, αλλά δέν μπορούσε. Σταίτησε στην άρχη, και περιμένε.

Η κηδέια πέρασε δίπλα του, άργά. Μπροστά βάδιζαν οι τέσσερες άνθρωποι, που κωβαλιούσαν τό φέροτρο. Ο ένας ήταν ψηλάς, με γένια, και ξεσοκούφος. Έμοιαζε σά νατικτός. Περπατούσε με βήματα βαριά και κωραφμένα. Τό μετώπο του ήταν γυμνάτο ρυτίδες.

Ο διπλανός του ήταν πιο κοντός, και κάποις πιο παχύς. Φορούσε ένα καπέτο, γυμνό ως τό μάτι, και περπατούσε κι' αυτός με δυσκολία. Κοίτασαν λίγο, σά να είχε πόδι έξιλο.

Οι δύο κωποινού ήταν παιδιά. Αυτά ήταν έντολχητα, και κάτι έλεγαν σκαμμένα, μεταξού τους.

Η γυναίκα σφονόταν από πίσω. Έμοιαζε πολύ γονά. Κοινοίσε, που κά πού, τά χείρα στον άντρα. Όταν πέρασε κοντά, την ελδε που γέλοσε. Γούσις, τον κοίταζε, και κάτι που ψιθύρισε. Ο Φάνης, όμως, δέν κατάλαβε τί έλεγε. Έπειτα σωματίστηκε στο δρόμο, και δέν ξεσκαρβώθηκε.

Οι τέσσερες προσόχησαν, δίχως να γυρίσουν τό κεφάλι.

Τότε ό Φάνης έφρασε τό μάτια πός τό φέροτρο. Ελδε μιá μορφή νεανική, με τό χείλη έλαφρά μισοκωμμένο. Έβλεπε τό δόντια, στη σειρά, να λάμπουν σά μαργαρίτωνα. Ελγε τά χείρα σταυρωμένα—δύο χείρα κατακίτρινα, σάν κείρινα.

Η ποινή πέρασε δίπλα του άργά, κι' άποικακύνθησε. Έμοιαζε τόσο τραγικά σιωπηλή, που τό Φάνη δέν πήρε τό παρότινο.

Τά δάκρυά του έφρεγαν, κι' αυτά, σιωπηλά, κι'

έβρασε θερμά τὰ μάγουλά του.
Καί ξύπνησε...

Ξύπνησε μ' ἓνα αἰσθημα μικρό μέσ' στήν καρδιά, σάν αὐτό πραγματικῆ κηδεία.

Ἔμεινε πολλή ὥρα ἔτσι, ὥστόσο νά συνέλθει.
Ὅταν συνήλθε, τὸ πρῶτο πράμα ποῦ ἀντίκρισαν τὰ μάτια του, ἦταν τὸ κρῆνιο. Τοῦ φάνηκε πῶς ἔβλεπε καί πάλι τὸ νεκρὸ, καθὼς εἶχε περάσει στ' ὄνειρό του.

Ἔβλεπε τὰ χεῖλη τ' ἀνοιγμένα, τ' ἄσπρα τὰ δόντια, ποῦ λιποκοποῦσαν, ἄν καί κίτριναμένα ἀπ' τὸ χῶμα.

Ἔβλεπε, ἀκόμα, ὅλη τὴ νοσταλγία τῆς ζωῆς, ὅλη τὴ λαχτάρα τῆς ζωῆς, μέσ' στὸ ἀδειανὸ ἐκεῖνο κατκαλο, ποῦ τὸν παρατηροῦσε μέσ' στὰ μάτια.

Πέρασε τὰ χέρια πίσω στὸ κεφάλι του, κ' ἄρχισε νά σιλολογίζετα.

Εἶδε τὴ ματαιότητα τῶν πόθων, τὴν εἰρωνεία τῶν ὄνειρων τῆς ζωῆς, τὴν τερατώδη ματαίωσιν. Διάβασε ὅλη τὴ χροεκοπία τῶν ἀνθρωπίνων εἰσωνίων αἰσθημάτων, ὅλη τὴ φοβερὴ μελαγχολία τῆς αἰωνίας ἀνθρωπίνης προσπάθειας, τὴν ἰστορία τῆς ζωῆς καί τοῦ θανάτου, καθὼς συμβαίνει στήν πραγματικότητα, στυγνῆ, σπαρακτικῆ καί τιποτένια.

Ἄπ' ὄψε, ἄκουγε τὸν κόσμο ποῦ περνοῦσε, τίς φωνές τῶν μικροπολητῶν, ποῦ διαλαλοῦσαν τὸ ἐμπόρεμά τους—καί τοῦ ἤλεε νά γελάσει ξαφνικά...

Δὲν εἶχε πιά τὸν τρόπο τοῦ κρῆνιου—ἀλλὰ μιά λύπη τεραστία στήν καρδιά, μιά λύπη ἄσπρη καί δίχως λόγο, γιὰ τοὺς ἄλλους καί γιὰ τὸν ἑαυτὸ του—μιά λύπη ποῦ δὲ φάρισκε ποτὲ παρηγοριά, καί ποῦ θὰ τὸν ἀπέλιζε γιὰ πάντα...

Ἔνοιθε πῶς, μ' αὐτὴ τὴ λύπη στήν καρδιά, δὲ θὰ μπορούσε πιά νά μελετήσῃ, οὔτε νά ἐνδιαφερθεῖ γιὰ τίποτε...

Τότε κάποιος χτύπησε στήν πόρτα.

Ἦταν ὁ γραμματοκομιστής. Τὸν εἶχε φέρεי κάποιο γράμμα. Τὸ εἶχε ρίξει ἀπ' τὴ χαρμαῖδα.

Τὸ πήρε, καί τ' ἄνοιξε μηχανικά. Ἦταν ἓνα γράμμα τοῦ πατέρα του. Ἄνισηχοδσε γιὰ τὴ σωτῆρα του, καί οὐχόπως πῶς τοῦστελνε τὰ χηρίματα ποῦ γύρισε.

Ἦ εἶδῃσιν αὐτὴ, ποῦ δὲν περνοῦσε, τὸν ξαναγύρισε καί πάλι στὴ ζωῆ.

Ντύθηκε γρήγορα, χτενίστηκε κομψά, ἔδεσε τὴ γραβάτα του μὲ κέρφι, κ' ἐτοιμάστηκε νά κατεβεῖ τὴ σκάλα, γιὰ νά προλάβει τὸ πανεπιστήμιον.

Καί τὴ στιγμή ποῦ γύριζε τὸ πόμοιο τῆς πόρτας, τὰ μάτια του ξαναέπασαν ἀπάνω στὸ κρῆνιο.

Ἐκάμε τότε βιαστικὰ μετοβολή, ἀνέβηκε σὲ μιά καρέκλα, καί γιὰ καλὸ καί γιὰ κακὸ—ποῦς ἔφερε;—χωρὶς κ' ὁ ἴδιος νά μωρεῖ νά πεῖ γιατί, τοῦ βούλωνε τίς ἀδειανές του κόγχες, μὲ δύο μεγάλα ἄσπρα τριαντάφυλλα...

ΝΑΠΟΛΕΩΝ ΛΑΠΑΘΙΩΤΗΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ

ΑΣΤΕΙΑ ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ἡ ἀγαθότης τοῦ Κομμουνιστοῦ.

Ὁ Ἀλέξανδρος Κομμουνιστοῦς, ποῦ φημιζότανε γιὰ τὴν ἀκρα τὸν ἀγαθότητα, ὅταν ἔγινε Προσβιτιστογός τῆς Ἑλλάδος καί ἀνέλαθε καί τὸ ὑπογεγίον τῶν Ἐσωτερικῶν, πληροφοροῦθηκε ἀπὸ τὸ γενικό γραμματεῖα τοῦ ὑπογεγίον ὅτι ὁ τιμηματογός Ἡλίας Βαρελιδῆς, πεπρωμένος καί ἐντιμος ὑπάλληλος ὑπέβαλε τὴν παραιτήσιν του.

Τὸν ἐκάλεσε τότε καί τὸν φώτισε γιὰ τὴν παραιτήσιν.
—Αὐτὸ, κύριε πρόεδρε, τοῦ εἶπε ὁ Βαρελιδῆς, δὲν σημαίνει ἢ πολιτικὴς ἰδέες μου μὲ τίς δικές σας.

—Αὐτὸ δὲν σημαίνει τίποτε, τοῦ ἀπάντησε ὁ ἀγαθότατος Κομμουνιστοῦς. Δὲν ἔχω μάλιστα καμμία δυσκολία νά συμφωνήσω ἐγὼ μὲ τίς δικές σας. Ἐπομένως δὲν ὑπάρχει λόγος νά παραιτηθῆτε. Κι' ὁ Βαρελιδῆς ἀπέσυρε τὴν παραιτήσιν του.

Προσόντα Ἑλλήνης πρεσβετοῦ.

Σὲ μιά ἀποκρητικῆ ἡμερομηνία τῆς κηρίας Σχλητῶν βουκότων καί ἓνας Ἑλλήν διπλωμάτης, ποῦ ἦταν πρῶτος πρεσβετοῦς στὴ Ρώμην καί ὁ ὁποῖος εἶχε μεταφράσει ἀπὸ τὸ Γερμανικὸ κάποιον βιβλίον, σὲ κάθε σελίδα τοῦ ὁποῖου ἐπὶ ἔρχαν ἀρετοὶ μαρμαρωτῆς μεταφραστικοί.

Ἐνας ἀπὸ τοὺς μεταφρασμένους δημοσιογράφους τὸν πλησιάζει ἔξωφρα καί ἀρχίζει νά τοῦ μιλάει Ἰταλικά.

- Ὁ διπλωμάτης τὸν διακόπτει καί τοῦ λέει :
- Γιατὶ δὲν μιλάτε τὴ γλῶσσα τοῦ ἰαματῶ σας ;
- Ποιὰ γλῶσσα ; τοῦ ἀπάντηε ὁ δημοσιογράφος. Μήπως ἐκείνη στήν ὁποία μεταφράσατε τὸ γνωστὸ Γερμανικὸ ἔργο ;
- Μάλιστα.
- Ἐκείνη δὲν... τὴν καταλαβαίνω. Εἶνε γλῶσσα δικῆς σας ἐφευρέσεως.
- Εἶσαι βλάσας, φίλε μου, τοῦ εἶπε τότε ὁ διπλωμάτης.
- Ἄν ἤμιον βλάσας, φίλε μου, τοῦ ἀπάντησε ὁ δημοσιογράφος, θά... σὰς εἶχα ἀνικαταστήσει στὴν πρεσβεία τῆς Ρώμης.

Τὰς συγγάρια

Ὁ μακαρίτης Δημ. Πάλλης δὲν ἔχονε τὸς δικαστοὺς, τοὺς ὁποῖους, ἔκτος τῶν ἄλλων, ἀποκαλοῦσε καί «σφουγγάριον»!

Μιά μέρα ὁ γραμματεὺς τοῦ κ. Νύνιος Μιζοῦ τὸν παρακάλεσε νά τοῦ ἐξηγήσῃ γιατί τοὺς λέει «σφουγγάριον».

- Γιατὶ ἡ Πολιτεία τοὺς ἔχει γιὰ νά καθαρίζουν κάθε φῶνον ἐγγληματικὸν καί αἰτιοί...
- Τί κάνουν ;
- Τὸν... ἀπορροφάνε!...

Ὁ Σωκράτης κι' ἡ γίδες

Μιά φορὰ μιλοῦσε στὴ Βουλὴ ὁ μακαρίτης Κότταρης.
Ἦ συζητήσιμος ἦταν σχετικῆ μὲ τὴν ἠσοκλοπία καί τίς ὑπερβολὰς τῶν ἀποστασμάτων.

Ὁ Κότταρης λοιπὸν κατεφέρετο ἐναντίον διαφόρων ἀποστασιατωχῶν, ποῦχαν οἰμαῖε τίς στάνες τῶν τσοπάνηδων καί δὲν τοὺς εἶχαν ἀφήσει οὔτε «ρετοῦλας, οὔτε γίδα. Πάνω λοιπὸν στὴ φορὰ τοῦ εἶπε καί τὸ ἔξης ἀμίμητον :

«Ἐξ αἰτοῦ, κύριοι βουλευταί, ὁμοίωμενος κ' οὐ μέγας ἤμιον ἐκείνους πρόγονους, οὐ κύριους Σωκράτης, ἀνέκραξε στὴ Βουλὴ τοὺν Ἀθηνῶν : «— Κύριοι βουλευταί, εἴν οἶδα ὅτι οὐδὲ ἐ γίδα ἀπόμεινε στὰς Ἀθήνας, ὅπως κί τῶρα στὴ Θεσσαλία!...»

Ἦ Βουλὴ γελοῖσε μὲ τὸ «εἴν οἶδα οὐδὲ γίδα» αὐτὸ ἐπὶ... ἡμεῖς!

Ἑλλήν Νομάρχης

Σὲ μιά ἀπὸ τίς τελευταῖες νομαρχιακῆς μεταβολῆς διορίστηκε νομάρχης καί κάποιος ὁ ὁποῖος δὲν εἶχε ἰδέα ἰδιοκτητικῆς ἰδιοφροσύνης.

Ὅταν ἐπρόκειτο λοιπὸν νά πῆσιν στὴ νέα του θέσι, τηλεγράφησε στὸ διεθυντή τῆς Νομαρχίας :

«Ἐρχομαι αἰθῶν προΐαν
Κάματε κρητηθῆ οἰκίσις».

Τὸ τηλεγράφημα αὐτὸ ἔπεσε στὰ χεῖρα τοῦ κ. Θεοδοσιουτοῦ, ὁ ὁποῖος τὸ ἐνεχείρισε στὸ Βενιζέλο.

Καί ὁ Βενιζέλος σάν τὸ διάβασε κοίτησε τὸ κεφάλι του καί λέγετα ὅτι εἶπε :

— Ἄλλοιμονο!... Πῶς θὰ κ α μ ω κ ε ν ν α κ ρ α τ ἰ θ ἠ ἢ... μεταδύσις τοῦ κ. νομάρχου στὴ νέα του θέσι;...

ΑΝΑΤΟΛΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

ΤΟ ΠΑΛΑΤΙ ΤΟΥ ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΟΥ

Μιά φορὰ ὁ Μερβάν, ἀδελφός τοῦ Χαλίφη τῆς Βαγδάτης, ποτῶταξε νά τοῦ χρίσουν ἓνα παλάτι μὲ μεγάλους κήπους ποῦ θὰ ποτίζονταν μὲ νερὸ φερμένο ἐπίτηδες μὲ σωλήνες ἀπὸ τὸ βουνό. Ὅταν τελείωσε τὸ χρίσιμο τοῦ παλατιοῦ, ποῦ ἔμοιαζε μ' ἓνα μικρὸν παράδεισο τῆς γῆς, ὁ Μερβάν ἔβαλε νά γράψουν ἀπάνω ἀπ' τὴν πύλη τὴν ἀκόλουθη ἐπιγραφή :

«Ὁ Μερβάν, δοῦλος τοῦ Ἀλλάχ, ἔχτισε αὐτὸ τὸ παλάτι καί τὸ χαρίζε στὸν εὐτυχέστερο ἀνθρώπο τοῦ κόσμου».

Δὲν πέρασε πολλή ὥρα καί νά σου! παρουσιάστηκε στὸ Μερβάν ἓνας κάτοικος τῆς Βαγδάτης, ὁ ὁποῖος τοῦ εἶπε :

— Ἀφέντη, ἔρχομαι νά σοῦ ζητήσω νά πραγματοποιήσῃς τὴν ὁπίσχεσί σου. Τὸ παλάτι αὐτὸ ἀπὸ σήμερα εἶνε δικό μου.

— Μά πῶς, φίλε μου ; Εἶσαι λοιπὸν ὁ εὐτυχέστερος ἀνθρώπος ;

— Βέβαια. Ἦ δουλειές μου πηγαίνουν πολὺ καλά, ἢ γυναῖκα μου εἶνε τίμα καί καλή, τὰ παιδιὰ μου ἀρετὰ προκομμένα καί ἢ ἰγεία μου ἔξαιρετῆ. Δὲν ἰστορεῖ νά βροῖκεται ἄλλος πῶ εὐτυχισμένος ἀπὸ μένα.

— Ἀπατάσαι, φίλε μου, τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ Μερβάν. Ἄν ἐνόμωζες τὸν ἑαυτὸ σου πραγματικὰ εὐτυχισμένο, δὲν θὰ ἐρχόσουν νά ζητήσῃς τὸ παλάτι μου.

